Ч. 230 Пятниця 11 (23) жовтня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Закон о свойщині.

На засіданю Палати послів дня 19 с. м. розпочала ся специяльна дискусия над законом о свойщині, або праві приналежности. §. 1 того закона каже: Право свойщини можна набути виразним принятем до звязи приналежности.

Пос. Нооке пригадав, що Палата відкинула не лиш внесене, щоби сей закон відослати назад до комісиї, але також такою самою більшостию і зовсім невинне внесене, котре не жадало нічо, як лиш то, щоби правительство предложило проєкт закона, після котрого громадам, для котрих із закона приналежности вийшли якісь тягарі, було признане якесь відшкодоване. Коли-б репрезентанти так тяжко навіщених інтересів не були льояльними членами Палати, то була би причина взяти до помочи всї дозволені средства парляментарного поступованя. Дальше полемізував бесїдник з пос. Фуксом і доказував єму, що віденьский маґістрат при своїм обчислюваню зовсїм не припускав, що 888.000 чужинців подадуть ся всї нараз о право приналежности. Коли маґістрат припускав дальше, що Відень, котрий тепер на 34 процент приналежних до громади видає 3 міліони на заосмотрене убогих, буде в будучности потребувати 6 міліонів, то се також скромне припущене. Бесїдник поставив наконець внесене, щоби держава причиняла ся чимсь для громади, для котрої в наслїдок нового закона о свойщині вийшли би розмірно до єї доходів за великі тягарі на заосмотрене убогих.

Пос. Гассер вказав на то, що додатки громадскі як-раз в сїльских громадах суть незвичайно великі. Так побирає в Тироли 118 громад більше як 300 процент (Слухайте! Слухайте!), 40 громад більше як 400 процент, 43 громад більше як 500 процент, 16 громад більше як 600 процент додатків громадских. (Пос. Шварц: А Відень всего лиш 21 процент!) Теперішному законодавству можна зробити докір, що оно не дає громадам потрібних средств для заспокоєня їх потреб. Що же до становища громади міста Відня, то ся громада не заняла ніякого становища супротив всїх змагань долїшно-австрийского сойму що-до реформи справи убогих. Тепер же коли о то розходить ся, щоби управильнити закон о свойщині, жадають знов репрезентанти великих міст, щоби заждати, аж справа убогих буде управильнена. Таке поступоване показує, що розходить ся лиш о проволїкане. Наконець вказав бесїдник на дїяльність, яку розвивала церков в справі убогих в середних віках і закінчив словами: Держава потребує церкви і прийде ще час, коли держава буде просити помочи церкви.

Цікавою була бесїда посла Шікера: В Чехії — казав він — відбуває ся вандрівка народів на малі розміри. До маючих німецких міст і до місцевостий промислових, котрі суть в силї давати заробок бідній людности, заходить людність зі всходу держави, де нема промислу, а господарство рільне не дає вже такого доходу як давнїйшими роками. Ті зайди шукають собі не лиш зарібку, але старають ся також осїсти на місци і в справах национальних грати якусь ролу в німецкій Чехії. Не розходить ся вже лиш о більші фіскальні жертви, але о национальний приступ вимірений против німецких міст. Цінне добро замкненого в собі обсягу язикового треба енерґічно боронити. Длятого репрезентанти сих сторін мусять мимо всїх докорів, які їм дістануть ся, держати ся відпорно супротив сего закона. §. 1 закона назвав бесїдник не щирим, бо з одної сторони сказано, що право свойщини набуває ся через принятє до звязи приналежности, але з другої каже ся, що громада не може відмовити принятя, коли будуть сповнені услівя постанов закона, евентуально може навіть власть полїтична рішати.

Промавляв відтак ще пос. Кіршнер і нараду перервано.

На вчерашнїм засіданю вела ся дальша дискусия над сим законом. Параґраф перший ухвалено без зміни і розпочато дискусию над §. 2. — Пос. Адамек ставив внесене, щоби не аж 24 але 20 рік житя був достаточним до узисканя права свойщини в якійсь громадї і щоби вже 8 а не аж 10 лїт проживаня в якійсь громадї надавало право свойщини. Промавляло ще кількох бесїдників і наконець перервано дискусию, котра аж завтра (в пятницю) буде вести ся дальше.

Допись.

З Равщини

(Соборчик духовеньства угнївского деканата. — Вибори до Ради повітової в Раві рускій.)

Дня 20 с. м. відбув ся в Диниских соборник духовеньства угнївского деканата, на котрім були всї содеканальні. Межи иншими справами постановлено спомагати товариство „Приют“ в Самборі і на внесене Вп. о. Гумецкого зложено до рук господаря кількадесять зр.

Горяча дискусия вивязала ся над справою конґруи, а особливо же, коли Вп. о. В.

7)

ГОЛЯНДСКА СПАДЩИНА.

(З німецкого — Вільгельма Фішера).

(Конець).

Генрих подружившись, став жити з повною надією на Бога і працював пильно, щоби якось честним способом давати собі раду. Відпочинку і розривки шукав виключно лиш в крузї своєї родини, а на щастє обі жінки жили в згоді з собою. Одна навперід другої старала ся о то, щоби було чистенько в хатї, котрої найбільшою окрасою був дійстно красний образ нещасливої Павлини Стівезанд. Вечером по роботї сїдав собі Генрих коло них, закурив собі люльочку, переглядав шкільні роботи Павлуся або сьміяв ся з єго голяндскої мови, котрої хлопчина ще не зовсїм забув; жінки шили щось або пряли, иноді засьпівали разом яку стару народну пісню або грали у варцаби за оріхи і яблока. Таких хвиль невинної приємности треба було молодому чоловікови, бо єго щоденна праця була повна трудів і журби, побіч свого фахового ремісла розпочав ще малу торговлю вином, але що був дуже осторожний і розпочав без капіталу, то заробок був малий. Гриз ся також немало сумним положенєм свого тестя. Той бідний чоловічисько, стративши ціле своє майно знайшов був собі зразу посаду писаря в урядї громадскім, але що був то дуже роздразнений, то знов часами дуже пригноблений, показав ся неспосібним до правильної роботи на сїй скромній посадї. Майже змушений до того покинув єї та старав ся зарабляти собі на хліб яко перекупник і посередник у всїляких купецких дїлах. Аж жаль було дивити ся, як той колись поважний і сьвідомий себе чоловік мусїв тепер уганяти за маленьким і непевним зиском і то всюди там, де на кождім кроцї мусїв собі нагадувати, чим то він колись був. — Треба зарабляти і щадити! — так сам собі заєдно пригадував; — старий Блюм мусить ще раз поставити ся ноги! — А щоби щадити при помочи спільної господарки домашної переніс ся з жінкою до дїтий. Генрих не противив ся тому і пристав на то, хоч мала хатина таки вже була за тїсна для всїх, тим більше, що з часом прийшов на сьвіт ще й малий Ґрунер.

Були злі язики, котрі говорили: Добре так тому розважному Генрихови, що хотїв бути наймудрійшим зі всїх, а прецї попав ся в таку лапку, добре так і тому гордому старому. — Були й такі розумні, котрі казали: Ґрунерови не треба було брати собі на карк якогось чужого дармоїда та й обоє старих; три баби під одною стріхою, то не добре. — Але були й такі дурні але добрі, як ось Іван Коль, котрий, чи за позичені, чи за готові гроші, того вже не знаю, купив малому Павлусеви на великодні сьвята красне нове одїнє, і другі, котрі охотно давали Генрихови роботу та ще й инших, кого лиш могли, справляли до него, любили єго і поважали.

Мимо того всего приходилось єму гірко бідувати; дома мимо єго лагідної рішучости були инколи малі клопоти, а вічні жалї тестя не причиняли ся також до розвеселеня житя: Коби лиш трохи гроший, коби лиш маленький капіталик! При твоїй пильности а моїм досьвідї могли би ми красний гріш заробити — тепер мучимє ся за пусто і дурно! — Стрий Иосиф завсїгди чемний, але держав ся трохи здалека; він то й належав до тих розумних людий і бідним своякам не давав нїчого. Але хоч і як приходило ся Генрихови тяжко працювати, хоч і як треба було радити собі на всї боки: нїколи не жалував того, що взяв Павлуся за свого. Старав ся о все для него і дуже на то зважав, щоби дома всї обходили ся з ним прихильно. А хлопець за ту щирість відплачував ся великим привязанєм, обичайним поведенєм і добрими поступами в школї. Виріс у здоровім воздусї на веселого і жвавого хлопця. — Такий красний як ангел; коби лиш личко було у него трохи повнїйше, — говорить бувало тїтка Кольова, котра підтикала єму иноді то яке яблочко, то якісь присмачки, то що небудь коли сама щось мала. Здавалось, що талант єго батька перейшов в спадщинї на него; вже вчасно проявляв великі здібности до рисунків і мальованя. Кусником крайди нарисував на дверех від сїний як стій свого вуйка Генриха, як він робить коло якоїсь великої

Матюк перечитав з послїдного числа „Дїла“ вість, що дня 25 падолиста с. р. відбуде ся у Видни віче католицке нїмецкого духовеньства католицкого в справі управильненя і підвисшеня конґруи. Довго вели ся над тим наради, аж вкінци на внесене Вповаж. о. В. Матюка вибрано відпоручником угнївского деканата Вп. о. К. Кузика, пароха з Махнова, котрий заосмотрений в повномочиє від угнївского деканата має удати ся на день 25 падолиста до Видня, брати участь в згаданих повисше зборах, а своїм внесенем дати вираз жаданю руско-католицкого духовеньства. (Може було би добре, щоби й инші деканати вислали своїх відпоручників або повномочия о. К. Кузикови парохови в Махнові п. Рава руска, щоби справа та мала тим більшу вагу).

Дня 19 с. м. відбули ся вибори до Ради повітової в Раві рускій з меншої посїлости. Вибрані: ОО. Іван Гавришкевич з Камінки; Корнило Кузик з Махнова; Віктор Мазикевич з Диниск; Антін Колпачкевич з Гійча; Юрий Жук з Воробличина; Семен Дуткевич з Піддубець і господарі: Василь Криса з Піддубець; Іван Демків з Вільок; Луць Швець з Любичи; Олекса Луник з Камінки, Йосиф Желїзко з Білої і Стефан Головка з Любичи.

Перегляд полїтичний.

Ческа Politik обговорюючи можливість опозициї при увалюваню фонду диспозицийного, доказує, що все буде зависїти від нїмецкої лївиції. Німецка лївиця має 102 голосів. Против фонду диспозицийного будуть голосувати: 44 послів молодоческих, 17 нїмецких народовцїв, 11 антисемітів, 8 диких і 5 независимих Хорватів та Словінцїв, отже разом з нїмецкою лївицею 187 послів. За тим фондом може голосувати що найбільше 137 послів. Отже скоро значна часть послів з нїмецкої лївиції не усуне ся від голосованя, то нема надії, щоби той фонд був ухвалений.

Президент міністрів ґр. Баденї обходив вчера торжество свого срібного весїля. З сеї нагоди вислав Є. Вел. Цїсар ґратуляцийну телєґраму до п. Президента міністрів, в котрій сказано: З радістним сочувством і з повним довірем памятаю на Ваше красне торжество родинне та посилаю Вам і ґрафини найсердечнїйші желаня“. Найдост. Архікн. Людвик Віктор прислав також ґратуляцийну телєґраму з Мостиск. — З тої самої нагоди відбула ся вчера рано в приходскій церкві „am Hof“ служба божа, в котрій асистував також приїхавший з Буска крил. о. Ахтель. Перед полуднем складали п. Президентови міністрів свої желаня всї міністри і депутация урядників з міністерств. Найдост. Архікн. Евген хотїв особисто зложити ґратуляциї, але не застав п. Президента в міністерстві і лишив длятого лиш свою карту.

Положенє в Туреччинї есть все ще дуже непевне, а навіть до якоїсь міри і грізне, що видко хоч би з тої вісти з Берлина, котра каже, що вислані ще при кінци вересня нїмецкі кораблї воєнні мають незадовго зібрати ся на Середземнім мори і утворити ескадру, котра би була готова виступити, наколи-б положенє в Туреччинї прибрало несподїване грізний вид.

Чорногорска княжна Олена, суджена італїяньского наслїдника престола приїхавши до Барі з своїм судженим і з кн. Дженови, котрий заступав короля, пішла зараз до церкви сьв. Николая і там перейшла з православія на католицку віру зложивши католицке ісповіданє віри. З нагоди сего торжества було місто украшене італїяньскими і чорногорскими хоругвами, а множество народа витало молоду з великим одушевленєм.

Новинки.

Львів дня 22 жовтня 1896.

— **Найдост. Архікнязь Людвик Віктор** перебув передвчерашний день в Рудниках коло Мостиск в гостинї у гр. Холоневского, а вчера рано від'їхав до Кракова блискавичним поїздом, котрий виїмково задержано в Мостисках. На двірци пращали Найдост. Архікнязя: графиня Холоневска і граф Холоневский, котрий проводив Найдост. Гостя до Перемишля і п. староста Дембовский.

— **З станиславівскої єпархії.** Конкурси на катихитів нар. шкіл розписані: для міш. 5-кл. школи в Гусятинї і для муж. 5-кл. школи в Копичинцях з платнею 450 зр. річно, з 10% додатком (вносити подання до 31 с. м.); для нар. шкіл в Коломиї з платнею 700 зр. і 10% додатком (вносити подання до 31 с. м.); вкінци для шкіл в Рогатинї з платнею 450 зр. і 10% додатком (вносити поданя до 10 падолиста). — До духовної семинариї у Львові приняті на слухателїв першого року богословія: Мих. Жмуркевич, Іван Волошин, Андр. Казновский, Йос. Дженджера, Йос. Гордїйчук, Сев. Шенкирик, Мих. Совяковский, Дим. Лисий, Мих. Городиский, Яросл. Бородайкевич, Лука Іванців і Лев Обушкевич. Цертифікат для слуханя богословских наук дістав окінч. ґімназияст Ник. Руденький. — В єпархіяльну звязь принятий окінч. ґімназияст Йос. Мизь з львівскої архієпархії.

— **Ческі гості у Львові.** З нагоди ювілею унїї берестейскої загостила була до Львова дня 12 с. м. громадка ческих сьвящеників з берненьскої диєцезиї, щоби своєю участию вивдячити ся Русинам за їх гостину в Велеградї; щоби при тій нагоді придивити ся нашому житю. Вечером 12 с. м. оглядали ческі гості руску духовну семинарию, придивлюючись з цїкавостию ладови в церкві після нашого обряду і хвалячи богатство і красу риз церковних, відтак гостили в музеях і в сали рекреацийній, де містить ся читальня. Тут зібрані потомцї відсьпівали кілька пісень і ті дуже сподобались гостям. На другий день 13 с. м. були Чехи на архієрейскій службі Божій, хвалили красу нашого обряду та сьпіву питомців. По службі і снїданю в гостиннїй митрополичій палатї Є. Ем. кардинал відфотографував гостий ческих, котрі одні зі всїх Славян прибули на се руске сьвято церковне. Відтак гості поїхали оглянути рускі товариства і були в „Просьвітї“ та в „Рускій Бесїдї“. Повернувши до митрополичої палати, були на галевім обідї, де їх радо і сердечно приймав Є. Ем. господар. Погостивши ще в ческій Besed-ї від'їхали сердечно пращанї до своєї вітчини.

— **Союз львівских шевців.** Під такою назвою завязало ся у Львові товариство, котрого членами суть самі шевцї. Товариство має на цїли сполученими силами противдїлати заграничній фабричній конкуренциї, головно-ж дістати в свої руки доставу обуви для армії. Товариство хоче також заложити загальний варстат і склад обуви, де кождий член міг би віддавати свою роботу в коміс.

— **Братоубийство.** З Сянока доносить тамошна ґазета: Дня 18-го с. м. розійшла ся по нашім містї страшна вість. В ночи з 17-го на 18-го жовтня о 11-ій годинї счинила ся бійка між різниками братьми, старшим 30-лїтним Станиславом Бартником і молодшим Петром. Напастований і битий в хатї молодшим братом Петром, попав підпитий Станислав в злість і пхнув брата так нещасливо великим кухонним ножем, що смертно ранений Петро віддав духа до кількох хвиль. Братоубийник під грозою власного учинку хотїв тим самим ножем позбавити й себе житя, але надбігли домівники і не допустили до того. Убийник зголосив ся відтак сам до жандармериї і дав себе арештувати.

— **Любовна драма.** Перед вісьмома лїтами навязав молодий чоловік любовні зносини з гарною молодою панночкою, дочкою убогої вдови в Чернівцях. Але що не мав сталого заняття, то й не могли они зараз побрати ся. По довгих заходах дістав він малу посаду в Боснї і виїхав туда, на разі сам. Сердечних зносин з панночкою не зривав, писав часто, навіть відвідував Чернівцї, але з вінчанєм протягав, чекаючи на аванс, котрий

бочки, а так добре, що всї сусїди пізнавали боднаря. А коли всї шкодували того, що дощ затре рисунок, то він випросив собі потайком у вуйка Івана пару крайцарів на папір до рисованя і нарисивав наново олївцем. Учитель звернув на него увагу і давав єму добрі взірцї і показував єму та учив як міг, а хлопець робив скорі поступи. Нарисував вежу, церков, руїни, а коли єму єго опікун на Рїздво дарував коробочку з фарбами, то пробовав і малювати. Генрих гордив ся хлопцем. — Бувби з него колись великий артист — думав він собі нераз. — Але не довго то так буде, бо прийде час, коли тут не буде міг вже нїчого научити ся. А післати єго десь дальше на науку, на то, на жаль, нема того, чого найбільше потреба, гроший.

Так минуло кілька лїт. Тимчасом єго власна родина збільшила ся ще о одну донечку, але доходи не збільшили ся так само; всї загально жалували ся на злї часи. Аж ось одного дня по полудни на весні 1876 року був Генрих як звичайно при роботї і так був занятий, що навіть не видїв, як увійшов Павлусь до робітнї. — Вуйку — сказав він, — прийшли гості. — Бодиар споглянув, а то перед дверми стоїть якийсь пан в капелюсї і довгім верхнім сурдутї. — Певно хоче вина купити — подумав собі майстер, але зараз, скоро лиш лїпше придивив ся, пізнав в нїм старого знакомого, котрого голос ще більше єго впевнив: Можна зайти близше? — спитав він якось зворушений. — Мінгер Стівезанд! — крикнув Генрих і кинув ся, — прошу, зайдемо до хати, бо тут якось ніяково. — Нї, позвольте менї тут стиснути працьовиту руку — сказав старий панок зворушений глубоко — стиснути ту руку, котра так неутомимо опікувала ся моїм внуком; позвольте ще, що в коротких словах, розкажу вам все, що потреба. Мій син помер, вже більше як пів року тому. Мої дальші своякн далеко від мене і я їх не знаю. Я сам один на сьвітї. Таось прийшла менї знов на гадку нещаслива Павлина. А радше, я нїколи не забув на ню, анї на хвильку. Мене дуже серце болить, що я єї скривдив. Та й єї бідна дитина прийшла менї на гадку, котру я так немилосердно відтрутив від себе і лишив на чужі руки. То не давало менї спокою, і я прийшов сюди, зайшов насамперед до уряду громадского і розвідав ся. Того, що я про вас довідав ся, годї менї повтаряти вам до очий, благородний чоловіче, бо ви би в своїй скромности аж почервонїли ся. А ось на торговици стрітив я Павлуся і зараз єго пізнав. Я промовив до него, він осьмілив ся і від него довідав ся я, як ви єго любите, які ви добрі для него. Позвольте-ж ще постараю ся о вашу будучність і будучність мого внука, коли ще признаєте якесь право єго дїдови, що покаяв ся.

— Мусимо таки зайти до хати — сказав на то Генрих — то велика для нас несподїванка.

Коли пан Стівезанд побачив образ своєї доньки, то таки аж розплакав ся, і оба мужчини сидїли самі мовчки один против другого, бо Павлусь на знак Мариї лишив ся в кухни з жінками. Відтак відозвав ся Генрих: Хлопець пристав менї так до серця, я єго так люблю, як рідну дитину. Трудно би менї з ним розлучити ся. Але розуміє ся само собою, що не хочу ставати на перешкодї єго щастю. — Стівезанд устиснув єму знову руку. — Дякую вам любий майстре! Так зле не буде. Я покидаю своє становище, маю вже досить. Можемо тут разом жити, бодай лїтом і доки для Павлуся буде того потреба, тут так красно. Будете єго що дня видїти і він нехай вас не забуває, нехай остане ся вашим сином, хоч би став таким малярем як Петро Павло Рубенс. — Але не погордїть отсею одробинкою за єго виживленє — він всунув єму при тім спору пачку банкнотів — та скажіть менї, чого вам ще потреба для розширеня вашої робітнї... я такий рад, такий щасливий, як вже богато лїт ним не був.

Старий панок став як не той сам. Вибіг з хати, обняв Павлуся і обцїлував єго, устиснув жінкам руки та й пану Блюмови, котрий як-раз вернув був по безуспішних трудах цїлого дня домів і урадуваний вислухав несподїваної вісти; він додав єму відваги і надії та розвинув перед ним сьмілі пляни на будучність, аж наконець васїли всї до спільної вечері. А хоч та вечеря була й скромна, то вино за то могло би було смакувати хоч би як вибагливому чоловікови. Та й Іван Коль прийшов, мов би єму щось шепнуло і своєю веселостию заразив цїле товариство. Лиш Генрих мало що відзивав ся. Хоч і не хотїв би був відрікати ся пожаданої помочи, то все-таки було єму якось маркотно, що хтось має єму за то платити, що він зробив з чистої любови. Але мінгер

мав забезпечити молодятам лїпшу долю. Вкінци будучи перед роком, назначив день вінчаня, а щоби не продовжати відпустки, порадив своїй судженій, щоби наперед вислала своє придане до Босни, а по вінчаню без клопотів і пакунків виїдуть на своє господарство. Уложивши се все, від'їхав, а мав приїхати аж на весїлє. Родина панночки зачала ладити придане; при убожестві вдови ішло оно досить тяжко. Коли все вже було готове, вислано в пакунках до Босни і з великою нетерпеливостию виглядано жениха. Доперва по кількох місяцях приїхав він до Черновець і на самім вступі заявив, що знов мусить відложити вінчане, бо не лиш не авансував в Боснї, але і стратив посаду, а тепер хоче знайти якесь занятє в Черновцях. Легко поняти, що дїяло ся тогди вдові і еї дочцї! але годї. Они приймили судженого поки що у себе і по довгих трудах удало ся вдові випросити для свого будучого зятя посаду. Тогди він по кількох днях випровадив ся від них, винаймивши собі мешканє і до мешканя з'їздже з Босни поважна женщина з двоїма дїтьми. Виявило ся, що поважаний жених, граючи через вісїм лїт ролю судженого вдовівни, оженив ся в Боснї. Рівночасно з приїздом его родини прийшли на адресу обманеної панночки паки з еї приданим, але все те було уживане і знищене.

— **Розбійниче убийство.** В недїлю рано около 6-ої години закрало ся в Берлинї чотирох молодих людий до мешканя адвоката Леві'ого, одного з найспосібнїйших нїмецких правників. Двох з них стануло па сходах на вартї, других двох війшло ганком через незамкнені двері до їдальнї. В сусїдній комнатї спали Леві і его жена. Один зі злочинців приступив до ліжка, де спав Леві і пхнув его з цїлої сили кілька разів штилетом. Однако рани не спровадили смерти зараз і Леві став кричати. На той крик обудила ся его жінка і почала кликати о поміч. В тій хвили ударив еї убийник два рази штилетом, але що на крик нещастних жертв побудили ся доміпники, злочинцї утїкли. В замішаню нїхто не погадав о тім, щоби їх ловити і они скориставши з того, встигли схоронити ся в безпечне місце. Леві помер до трех годин від завданих ему ран, жінка его жие, бо рани не суть небезпечні. Причиною того нападу була згадка, поміщена в часописях, що Леві одержав 1 мілїон 200 тисячів марок від якоїсь спадкової маси, щоби подїлити їх між наслїдників. Злочинцї мусїли також знати, що Леві носить ключі від огнетревалої каси все в кишени і тому війшли до спальнї, щоби їх взяти. Берлиньскій полїциї не удало ся прихопити убийників, але як доносять з Льондона, арештовано там вже одного зі спільників. Головним виновником того розбійничого нападу має бути писар убитого адвоката, Вернер. За викритє виновників визначило берлиньске товариство адвокатів 5.000 марок нагороди. Убитий др. Леві був 70-лїтним старцем. За кілька лїт мав обходити 50-лїтний ювілей свого докторату. Він вславив ся працями з обсягу правничих відомостий і від кількох лїт працював над коментарем до нового цивільного кодексу.

— **Найбільший дзвін на сьвітї** відлито недавно в Цинцинатї в Сполучених державах. Він важить 30.000 фунтів, має в долинї 8 стіп ширини і 7 стіп висоти; само клепало важить майже 700 фунтів. Метал, з котрого дзвін вилито, складає ся з 78% міди і 22% цини.

Господарство, промисл і торговля.

— **З ц. к. Мінїстерства зелїзниць.** Именем угорскої зелїзницї західної оповіщує ся, що при VII. льосованю 4 проц. срібних облїґацій довгу тої-ж зелїзницї з емісиї 1890, яке відбуло ся дня 1 жовтня 1896 в присутности ц. к. нотаря після пляну вильосовано числа: 458, 1175, 1358 і 1359 разом 4 штуки. Номінальна вартість тих вильосованих облїґів довгу буде виплачена почавши від дня 1 січня 1897 за зворотом ориґінальних облїґів разом з усїми купонами платними по тім речинци і з тальоном. З днем 1 січня 1897 перестає дальше опроцентоване тих облїґів довгу, тому вартість хибуючих купонів з пізнїйшим речинцем платности при виплатї вартости облїґів буде потручена.

При X. льосованю облїґацій першеньства першої угорско-галицкої зелїзницї з емісиї 1887, яке відбуло ся в присутности ц. к. нотаря дня 1 жовтня 1896 вильосовано тягненем серий числа 55001 і 55215 т. є. 215 штук. Виплата номінальної квоти тих вильосованих облїґацій першеньства емісиї 1887 наступить почавши від дня 1 січня 1897 за зворотом з усїми по тім речинци платними купонами і тальоном, що належать до вильосованої облїґациї. З днем 1 січня 1897 перестає дальше опроцентоване тих облїґацій і тому вартість купонів хибуючих, платних по згаданім речинци буде потручена при виплатї квоти номінальної. З давнїйших льосовань не зголошено до виплати доси числа: 10110, 14.552, 37.090, 37.091, 37.117 до включно 37.124, 37.150, 37.151, 37.152, 37.166 до включно 37.170, 37.176 до включно 37.190, 40.501 до включно 40.505, 40.552 до включно 40.555, 40.639, 46.658, 60.516, до включно 60.518, 60.626 до включно 60.640, 60.653, 60.654, 60.677 до включно 60.679 і 60.688.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Константинополь 22 жовтня. Вірменьского нотабля Апіка-ефенді'го, підозріного о належане до комітету революцийного засуджено на 3 роки вязницї в кріпости.

Петербург 22 жовтня. Нева прибула, грозить небезпечність повени. В Москві згоріли три будинки фабрики шкіри войскового доставника Кароля Тіля; шкоду обчисляють на 200.000 рублів.

Ляржантієр 22 жовтня. В монастир Маристів Ляблляжер вдарив грім і убив ігумена монастиря а одного монаха тяжко поразив.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посп.	Посп.	Посп.	Особ.	Особ.	Особ.	Особ.
	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.34	10·05	—	8·05	510	—	—
Підвол. з Підз.	2.18	9·50	—	7·42	4·45	—	—
Черновець	9·55	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Стївезанд так промовив єму до серця і цїлим своїм поведенем показав таку вдячність, таке покаяне, що боднар вже не противив ся і охотно разом з другими, коли то піддав Іван Коль, крикнув: Най жиє мінгер Стївезанд! Най жиє голяндска спадщина!

Пан Стївезанд побув кілька днїв в Аренштайнї, а хоч і як часто ходив разом з Павлусем на прогульки в красні околицї, то таки не дармував. Пізнїйше показало ся, що старий адвокат умів скоро і сьміло брати ся до роботи. Переговорював богато з паном Блюмом, котрий, як то кажуть, „роз'яснював ся як сьвічка"; оба старі зійдуть ся бувало і шепчуть щось та балакають і розважують то сюди, то туди, але о що їм ходило, того поки що й Генрих не знав. Але недовго то було. Бо коли пан Стївезанд за шість недїль приїхав знов з Амстердаму, куди був поїхав, щоби упорядкувати свої справи, була вже готова купча грамота, котрою хату пана Блюма відкупив для себе, а до того ще й пивницю та й виноградники; дотепершні мешканцї, нї сїло нї пало винесли ся, бо грішми можна богато зробити, а пан Блюм і его жінка зі сльозами в очах перенесли ся знову туди, а до них спровадив ся і Стївезанд. Над дверми прибили довгу вивіску, на котрій золотими буквами було виписано: „Блюм, Грунер і Спілка". — „Спілка" то я, — казав пан Стївезанд. — Я маю гроші, а ви пильні і знаєте ся на інтересї. Спілка таких людий в трійку то найлїпша! Але я привіз з собою ще й одну штуку старого інвентаря; мусимо еї взяти на наш склад, як лиш зможемо; годї менї було лишати еї саму в Амстердамі. — При тім показав він на худого чоловіка, що стояв невідалїк від них, а Генрих повитав сердечно бідного писаря. — Та й честному Іванови хотїв вдячний дїдо відплатити ся за то, що він робив для єго внука і став з ним розмавляти о его власнім інтересї. Але той дивний чоловічиско сказав на то: Волю лишити ся при тім, що маю; буде менше клопоту. — За то закупив собі знаменитого тютюнцю, якого Голяндець привів єму в дарунку, а его жінка була не менше врадувана знаменитим его чаєм, кавою та цукром. — Не скупіть собі! — казав Стївезанд — в Голяндиї єсть ще більше! — Веселим людям не треба було того й казати.

— Хто би то був сподївав ся! — казав пан Йосиф, покивуючи головою. — Ну, Богу дякувати, ми маємо з чого жити і нам не треба мінгера. — Генрих став від разу маючим чоловіком, з бідного боднаря став спільником великого дому торговельного і тїшив ся тим щиро не лиш задля себе самого але й задля своїх своякія. Але тим зовсїм не пишав ся. Лишив ся в своїй хатчинї, котра для него все ще була досить простора та й держав Павлуся при собі. Хлопець однакож мусїв у вільних хвилях бути при своїм дїду а під зиму поїхав з ним до Амстердаму, щоби там у знаменитих учителїв образувати дальше свій красний талянт. Але оба постановили вертати що року на кілька місяців до красного Аренштайна.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Велика Інсбруцка 50-крейцарова льотерия

Тягнене 7-го падолиста

Головна виграна 75.000 кор.

Готівкою 20 прц. менше. 82

Льоси по 50 кр. спродають: М. Йонаш, Кіц і Штоф, Август Шельенберґ і син, Шельенберґ і Крайсер, Сокаль і Лілієн, М. Клярфельд.

Інсерати

„оповіщеня приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазети Львівскої“ принимае лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро оголошень і дневників

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анопси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилае ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продае найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.